

173
См-9

У НОВОМЕ САДУ У СРЕДУ II АПРИЛА 1873.

ГОДИНА II.

ПОЗОРИШТЕ.

БРОЈ 42.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ ИА ПО ТАВАЦА. — СТОЈИ ЗА НОВИ САД 40, А ИА ОТРАНУ 60 НОВ. МНОГЧНО. — ЗА ОГЛАСЕ
НАПЛАЋУЈЕ СВОД ЈЕДИНСТВО 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

тесум

ЂУРАЂ БРАНКОВИЋ.

НАРОДНА ОПЕРА у 3. ЧИНА ОД ВЕЛИМИРА ЂОРЂЕВИЋА, ГЛАЗБА ОД ИВАНА ПЛ. ЗАЈЦА.
СЛОВ: ОСОБЕ:
Ђурађ Бранковић, деспот српски.
Гргур, његов син.
Стеван, његов син.
Мара, његова кћи.
(Словоји: бандура и фортепијано.)

доктор ник подеј омаја
баштод овимо чига
ћорђевића, глаизба од ивана пл. зајца.
тесум
који онда им онеадуја
јевросима, њена дојиља,
Лазар, поузданог ђурђев,
Мурат, цар турски.
Челебија, посланик турски.
иједук једет иједук

Ч И Н I.

ПРИЗОР 1.

(Саборнице у двору Ђурђевог Бранковића. На левој страни стоји престо, на десној се виде степенице, које воде у дворску капелу. У дну позорнице отворено двери, с обе стране отворена врата. Кроз врате се виде стражари. На левој страни је уреџен у грчком стилу.)
Мара и Јевросима (долазе из десног врата) иједују се у двору.
Мара.
Јеси ли оног видља витеза, и ће щасици јефти
Који у наше дворове дође? он даји им речи
Нежно ми срце прободе јеја, љубавник јеја
Ко да га стрела ватрене прође!
Красна ли је, љубавник јеја
Чела висока,
Лица рујана,
Стаса танана,
Умилног ока ватрене стреле
Моје су младо срце прореле.
Јеси ли га видља, бога ти, како је јеја
Јевросима.
Твој поглед више од мага наји,
Ако га твоје срце обљуби,
Противност туђа тада се губи.
Љубав не пита за разлог људи,
Она по вољи властитој суди,
Но ипак би рекла
Еада би смела,

турчина не бих ја
Љубити хтела!

Мара.

Ах, ти си жена тврдога српа,
Не знаш шта значи љубави цар,
Када успамти у нежних груди
Љубави свете, љубавни жар,
Ој, жено драга,
Зар срце твоје
Никада љубве
Немаме своје?

Јевросима.
Љубила сам и ја негда жарко,
Ал' не Туре —
Мара.
Јај, сунце жарко!
Зар се људи љубе
По закону своме?
Зар не може дати
Срцу болзноме
И неверник свој медени лек?

Зар у турских груди
Љубав не буди,
Еада се заори
У љубавних двори,
Слатке љубве милодласни јеј?
Ах, није тако! Срце где бије
Онде за цело љубав се прије!
(Чује се ходање.)

Чујеш ли корак? Неко долази.
Хајд'мо одавде, хајде оdlази!
(Пођу на лево, међу тим ступи Мурат и Челебија)
Мара.
То је он.
(Мара и Јевросима пагло одлазе на леву страну)

Тебе Алах створи за то
Да му буде слађи рај.
Богиња си мила дево
На земљи ти само сена,
Тебе Алах посло ево
Да анђела будеш мена.
Шаљашто оде небесни створе
Када ме виде у сјајне дворе?

ЛАНДЕС

Челебија.
Како ја чујем, каурук љубиш!
С отим ти благост свечеву губиш!

Мурат.

ПРИЗОР 2.
Мурат и Челебија
Мурат (гледајући за њима)
Само један ми поглед
Баци овамо богињо мила,
Ца ће ме дигнути срећнина, догледати
Твоја небеска чаробна сила.
Љубавно ме срце мори
Распали ми жарке груди,
Жељом тешком виче, збори:
„Љубав дајте, дајте људи!“
Љубим тебе, љубим злато,
Ти си жарког сунца сјај,

Љубим је жарко! Паклени робе,
Репи је л' им' оловачји род,
Од кад се земља около грбје
Кадгоде такав прекрасни плод?
Није ли лепша него сав харем,
Којега Алин сакрива рај?
Сунца зар више блиста се алем.
Даница имал' краснији сјај.
Него ли красна сјајност чиста?
Са њеног лица која се блиста?

(Чује се жубор и ходање множине људи)

(Наставиће се.)

ФРАНЦУСКИ ГЛУМЦИ У РЕВОЛУЦИЈИ.

(Свршетак.)

Г. ЧОВЧИЋ

Глумци су били чули, да ће опет, чим се Дигазон појави, као и пре бити скандала, а томе се тада није могло стати на пут. Дигазон је већ у позоришту. Све је спремно. „Почнимо даље,“ рече мирно. После свирке диже се застор. Одмах у првом појаву морао је Дигазон већ бити на позорници, и имао је да прегледа неку гомилу прнаца робова. Он је тако стао, да је отренуо леђа публици. Још све беше мирно, али чим се комичар отренуо, диже се исто урликаше и заори се: „Нека клекне!“ Дигазон стаде са свим напред, па раскорачив се, раздрљи руком свој широки капут. У једанпут престаде вика, јер комичар метнуо десну руку на два дугачка пинтотља, поред којих беше иза првог појаса оштар нож. Кад се опет све утишало, извуче оба пинтотља иза појаса и на очиглед свима спусти петлове од пинтотља, који су били запети, тури за тим оружије опет за појас, па погледав са највећим презирањем у партер, слеже раменима и поче мирно даље играти. Овај доказ особите смелости и одважности био је од великог утицаја на публику. „Браво Дигазоне! Браво! На поље с букачима!“ — заори се са свију страна. Нико се више није усудио да дира комичара, и то веће

победио јеј славно. Дигазон све непријатеље је још најбољи спомен најбољи је још један пут своје јунакске славе. Још нам остаје да споменемо последње, али у једно шлементно и јуначко дело честитога Лабисијера. Глумци одиграју неки комад, али овај се влади није допао, те с тога непријатељи употребе прилику да се глумцима освете. У једанпут пуче глас по Паризу, да су по налогу одбора „за спас домовине“ глумци похватани и у тамницу бачени. Тада је пут из тамнице водио у право на губилиште. Узрујаност и страх беше општа. Попа Париза жалила је глумце. Злоба и завист отеше мах и спремаху глумцима пропаст. Непријатељи су се већ постарали за градну множину доказа против букачних комедијаша, и све је тако било удешено, да се и саме судије безличне опасности нису смели усудити, да их ослободе. Већ се у Паризу био и дан одређивао када ће глумци на крвавој позорници своју последњу улогу одиграти.

Али над глумцима је било првије у виду честитога, неуморнога и неустрашивога Лабисијера, који баш тада беше тајнији поменутога „одбора за спас домовине.“ Страх и ужас спонаде га, када му дођоше у руке дотични списи.

Одмах је видио каква страшна опасност прети уапшенима. Зар он да доживи, да они људи, у чијих је представама он толико уживао и један део своје среће налазио, да ти људи сада буду срамно одвучени на губилиште?! Никако! То није можно — то је страшно! — Лабисијерова се туга утиша. Он поче премишљати. Сви списи, у којима су докази против глумца, морају се уништити, а то је њemu, као тајнику можно, и ако беше са опасношћу скончано. Али он се није плашио. Наумио је да克ле да по што по то уништи писмене доказе. Занимљив је начин како је то учинио. Узме дотичне списе и тоде укупатило, поред кога је текла река Сена. Заиште собу за топло купање. Чим је ушао и забравио се, одмах баци споменуте доказе у врућу воду, где се наквасе, па онда, правећи од њих мала зрна бацао је једно по једно кроз прозор у реку — и тим начином уништио је све списе, да им вишне не беше ни трага ни гласа.

Кад се у суду опазило да нема дотичних списа, подигне се страховита хука и бука. Сумња паде на Лабисијера, као познатог „позоришног пријатеља“. Но овај, дружећи се са глум-

цима, извежбао се у претварању, сматраше у томе грдну увреду и показиваше у томе највећу огорченост, лунао је песницом о сто, и призывао је богињу слободе да освети његове клеветнике, и то је помогло. Најпосле суду не остале ништа друго, него да се поведе нова истрага, а да се набаве нови писмени докази. Но Лабисијер је и сада знао ствар прецречавати и отештавати. Најпосле суд одлучи, да се уапшеници и без доказа осуде. И лепе уметнице већ се спремаху за смрт, кад али страховити диктатор Робијер паде од целатске руке, а његова смрт отвори тамнице хиљадама несрећника.

Нико се није усудио да Лабисијеру јавно захвали. Он се тада задовољаваше слободним улазницама и одређеним местом у позоришту. Када је прошла револуција, давању глумци кроз три године узастопе представе у корист свом пријатељу и избавитељу, који је тим начином дошао до новаца. „Видите ли, шта је кадро одушевљење за уметност“ — рече после Кантатова Дигазону. — „И какво чудо може учинити добро употребљена слободна улазница, или какво место иза кулиса“ — одговори комичар смејући се. Ф.

ДАСТИЋ М.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТИ

(„Тамница“) Шаљива игра у 4 чина од Родерика Бенедикса посрбно Л. Телечки, приказана је па пашој позоринци 3. априла.

Паслов дланашњега комада као да је био кобан, по војали, управо испољаји расположак већине приказнича. Небригати (Сајевић) био је сувише небритић, чисто бистмо рекли, да се већ прилично био домакао сметеновићу. Али у толико се већма Марица (Ј. Поповићева) одмакла од значаја небритићеве жене; у опште као да та Марица по васећу струку Ј. Шоповићеве. Па и сам спахијин служаји стари војник Марко (Лукић) говорио је тако, као да ће га сад водити у рекрутске. — Само Семковић (Недељковић), Јеврем Кључаревић (Зорић) и Миланца (Л. Харципе) извршили су да пас обичну своју добру волју на позоринцу, Јеврем и бољу него обичну. — Ни Полекеји Радојевића (Ј. Маринковићи) није се видело, да је мучи она главобоља, што је сутрадан осујетила приказу „Ловудске сиротице.“

Комад је написао Ј. ОЗОРНИШТЕ (Ладићић). У пасловима броју пашачких листа почињемо спомињати за углед први чин из народне опере: „Бурађа Бранковић“ коју је написао Велимир Ђорђевић. Музiku за ту оперу зготовио је паш-

знати композиција Иван Зајић. Стручњаци хвале то ново дело пашет вредног музичара. Гласови су у овој опери овако подељени: Ђурађ Бранковић — први баритон, Гргур — јунакски тенор, Стеван — сопран, Мара — мецо-сопран, Јевросима — алт, Лазар — басо профандо, Мурат — лирски тенор, Челебија — басо централе.

(* Мађарско народно позориште.) Па расписану патраду од 100 дуката из закладе телекине стигло је девет трагедија. Од тих је мађарска академија једногласно дојудила патраду трагедији „Валерија“, коју је написао Е. Сагадигети. Предмет је трагедији узео писац из доба Јустинијана II, када је византијско царство почело опадати. Пресудноци хвале то дело као најбоље према другима, него и за то, што је по себи од већине песничке вредности.

(** Мађарско народно позориште.) Па мађарском народном позоришту у Пешти приказана је проплога месеца нова шаљива игра у 3. чина од пољскога писца графа Фредра под насловом „Ментор“. Ту је шаљиву игру писац пасочито написао за мађарско позориште. Комад се јавио „допош публици“. Пештачки листови хвале писца особито као вештачку у пратњи улазницама, којих у тој шаљivoj игри има од стаке руке.

Издаје у права српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

У НОВОМЕ САДУ У СРЕДУ 11. АПРИЛА 1873.

— вади, об — разход именами дао у новој позоришној дворани је ће литељски ови и о

ПРВИ ПУТ: САМІСТІЧНУЮ ОДІЇВОДОМ, ВІДМІНУЮЩІМУСЯ ПЕЧАТОЮ НЕВІДОМІСТІВ, БЫЛИМУКІ АВТОРИ НЕВІДОМІ

Genealogical Database of the United States

ШАЛАУЧ ГРДВИ, НАПИСАО ЈУСТОУ (ГРОФ ГЕЗА ЗИЧИ) О МАЂАРОСКОГ ПРЕВОДАЛЕКСАНДРА САНДИЋ.

О С О Б Е: определить обиту ли крестьянам оном

**Конзую
Жена му**

— уједињења српског народа и његовог посредника Сајевића и ондај је ови
доминици објавили ову вест.

—**Адела, жена му** —**Маринковићка,**
—**Марија, ћерим.** —**Сајерића,**

Бароница Сордонарова **Л. Маринковичева**
Пирбель Пуговник

Бреји, саветник
Жоржина

Л. Даничева, Юрий Чопин
Л. Зорикова, Е. Галибеков

Дадиева.
Раший.
И. Некрасова.

Мадленка, Василійчка
Послужитель
І. Поповицьєва
Божовий.

Збива се у једној престоници у Немачкој. Још један однос

СИР ТОГА

ФЕДЕРАЦИЯ ОБОЗРЕНИЙ

ШАЉИВА ИГРА У ЈЕДНОЈ РАДВИ, ОД ЈОВАНА ЈОВАНОВИЋА.

СОБЕ:

Панта Динарів, вртар Соколович, Футошки Інез Петрович.

Причина, жена мус. бывшего сына от первого брака супруги Станко им. свршен при-
Чешнб.
Станчич.

правник Божовић.
Савка, сироче у компшилуку Ј. Латинчићева.

Збива се у футогу.

Г. Ј. ЛАТИНЧИЋЕВА излази први пут на позорницу.

У суботу 14. априла први пут: „КРАЉ ЛИР“. Трагедија у 5. чинова, од В. Шекспира, први чин превео Ј. Гостић, јавља ће се у Студентском театру Универзитета у Београду, а саставе Ј. Ђ. Статистичким, војном и музичком оркестаром.

ПОЧИНАЛСЯ У Г. И. ПОДСУДИМСКОГО АДВОКАТА У С. И. КОСАЧЕВА

ПОСЕЛАРУЩИЯ СВРШЕЛАРУЩИХ САХАТА.

10. The following table shows the number of hours worked by 1000 employees in a company.